

Ed van Eeden

Familiedrama

Taskforce Zuid

‘Fijn dat u hebt willen komen,’ zegt een bebrilde man met een bol-rond, kaal hoofd. Hij gebaart naar de stoelen aan de overkant van de tafel. ‘Gaat u zitten.’

Een zelfbewuste, strak gekapte man met een modieuze bril loopt de vergaderkamer binnen, met in zijn kielzog een bejaard ogend grijs mannetje dat zijn ogen neergeslagen houdt. Ze nemen plaats.

‘Wilt u koffie?’ vraagt de man met het kale hoofd.

Dat is het teken voor de jongeman naast hem om zijn laptop een stukje opzij te schuiven, kopjes van een klaarstaand blad te halen en in te schenken.

‘Welkom,’ vervolgt de gastheer. ‘Mijn naam is Faverey, ik ben officier van justitie. Meneer Op de Beeke hier werkt ook bij het Openbaar Ministerie en zal deze bijeenkomst notuleren.’

De man met de modieuze bril knikt.

‘Ik ben Henk Vroman, van advocatenkantoor Adelaar, Vroman en Van Bezuijen. Ik sta meneer Van der Smissen bij.’

‘En ik ben Fons van der Smissen,’ voegt het kleine mannetje daar ten overvloede aan toe.

‘Dit is een belangrijke bijeenkomst,’ kondigt de officier aan, terwijl hij iets naar achteren gaat zitten zodat zijn buurman een kop koffie voor hem kan neerzetten. ‘Want we willen graag formeel vastleggen dat u, meneer Van der Smissen, gaat getuigen in de zaak tegen Hubertus Verbunt. We hebben hem in voorlopige hechtenis genomen, maar kunnen hem niet langer vasthouden dan negentig dagen, als we geen vervolgstappen zetten.’

Vroman heft afwerend zijn handen op.

‘Hoho, niet zo snel, meneer Faverey. Meneer Van der Smissen verkeert in een uiterst precaire situatie. Omdat hij sinds jaar en dag een vertrouwenspositie bekleedt binnen het bedrijf van de heer Verbunt, loopt hij veel risico als bekend wordt dat hij gaat getuigen tegen deze man. U weet dat een mensenleven niet veel waard is als het gaat om georganiseerde misdaad.’

Faverey haalt een in leer gebonden notitieboekje uit zijn binnenzak en slaat dat open.

‘Daar ben ik me terdege van bewust, meneer Vroman, maar uw cliënt vraagt nogal wat: ontslag van rechtsvervolging, opname in een getuigenbeschermingsprogramma en een aanzienlijke som geld. Dat zijn geen eisen die wij zomaar kunnen inwilligen.’

‘U zult toch begrijpen dat meneer Van der Smissen een heel nieuw leven zal moeten beginnen,’ werpt Vroman tegen. ‘Die Verbunt is zo’n beetje de godfather van Tilburg en omgeving. Iedereen is doodsbang voor hem. Het is niet voor niets dat u hem nog nooit iets hebt kunnen maken. Dit is uw kans! Maar daar hebt u mijn cliënt wel voor nodig.’

‘Dat is zo,’ geeft Faverey toe. ‘Die kans wil ik ook graag grijpen. En dat geldt ook voor mijn superieuren, want ik heb een volmacht gekregen om te onderhandelen. Maar dan zal uw cliënt wel met meer moeten komen dan hij ons tot nu toe heeft gegeven, want die administratie is in deze vorm onbruikbaar.’

De kleine man grinnikt.

‘Omdat die in code is, ja. Ik ben ook niet gek.’

‘Dan moet u ons de sleutel geven om al dat materiaal te kunnen decoderen,’ zegt Faverey.

‘Nee. Eerst wil ik absolute zekerheid dat mijn vrouw en ik, en ook mijn broer en zijn gezin, veilig zijn. En dat het OM over de brug komt met die vergoeding,’ antwoordt Van der Smissen vastbesloten.

Faverey knikt en kijkt even naar zijn buurman, die ijverig meetikt met het gesprek.

‘Goed, dan durf ik toe te zeggen dat wij bereid zijn om aan uw eisen tegemoet te komen. Op voorwaarde dat u alle medewerking verleent aan het decoderen van de aangeleverde administratie. En dat u getuigt in de rechtszaak.’

‘Dat willen we graag zwart-op-wit, voordat we daarmee instemmen,’ zegt Vroman met een triomfantelijke blik naar zijn cliënt.

Dan vliegt ineens de deur met een klap open. Twee geheel in het zwart geklede mannen met bivakmutsen stormen het zaaltje binnen. Met een kort salvo van hun uzi’s maaien ze Vroman en Op de Beeke neer, die het dichtst bij de deuropening zitten.

Van der Smissen duikt in elkaar achter zijn advocaat, maar dat helpt hem niet. Een van de twee mannen vuurt opnieuw een salvo af: het lichaam van de kleine man schokt een paar keer hevig en zakt dan levenloos opzij.

Geschrokken staat Faverey op, met een afwerend uitgestrekte hand. De andere man lost op buikhoogte een salvo op hem, waardoor de aanklager achteruitgeworpen wordt en bloedend in zijn stoel valt. Dan draaien de twee mannen zich om en verlaten rennend het zaaltje, nog geen twintig seconden nadat ze binnengekomen zijn.

Het plein is een tochtgat met een parkeergarage en wat oerlelijke nieuwbouw: is ze misschien toch verkeerd gereden? Of heeft ze niet goed opgelet bij het verlaten van de parkeergarage? Dit kan toch niet het Stadhuisplein van Eindhoven zijn?

Als ze bij de hoofdredactie nog eens wat weten, dan zoeken ze maar iemand anders. Het is pas februari, maar ze neemt zich nu al voor dat ze zich de rest van het jaar niet meer naar *the middle of nowhere* laat sturen.

Een beetje chagrijnig kijkt ze rond. Het op een na lelijkste gebouw, recht tegenover een afbraakpand, heet STADHUIS, dus heeft ze zich niet vergist. Nu ziet ze dat op verreweg het meest sfeervolle bakstenen gebouw met grote letters GERECHTSGEBOUW staat. Kan niet missen: als je iets zoekt, sta je er met je rug naartoe.

RECHTBANK OOST-BRABANT – LOCATIE EINDHOVEN meldt een bord aan de muur. Snel maakt ze een aantekening in haar mobiel. Als ze zulke feiten niet heel precies in haar stuk opneemt, krijgt ze beslist een aanmerking van haar eindredacteur.

Ze gaat naar binnen en moet in een korte rij wachten voor een detectiepoortje. ‘Alsof hier ooit iets gevaarlijks gebeurt,’ mompelt ze zachtjes.

Haar tas, haar jas en de inhoud van haar broekzakken moet ze in een grote witte bak op een lopende band leggen. Toch begint het detectiepoortje te piepen als ze er vervolgens doorheen loopt.

Bij het apparaat waarmee haar spullen worden doorgelicht, staat een jongeman met een wit overhemd en een identiteitskaartje, dat aan een koordje om zijn nek bungelt. Hij vraagt haar vriendelijk om haar schoenen uit te doen: ‘Sorry, mevrouw, maar we hebben strikte instructies om grondig te controleren op alle mogelijke objecten die vallen onder de Wet wapens en munitie.’

‘En die zitten dan zeker in mijn schoenen?’ vraagt ze sarcastisch terwijl ze haar enkellaarsjes uitdoet en voor hem op de lopende band legt.

Hij kijkt op zijn beeldscherm en knikt. ‘Er zit inderdaad metaal in uw schoenen. Dat komt vaak voor. Loopt u maar even terug door het poortje, dan zult u zien dat u niet meer piept.’

‘Dat ik niet meer piep?’ herhaalt ze, zo langzamerhand erg uit haar humeur.

Maar toch doet ze wat haar gevraagd wordt. En inderdaad: ze piept niet.

‘Kijkt u eens,’ zegt de jongeman terwijl hij de bak met haar spullen naar haar toe schuift. ‘Een prettige dag verder.’

En hij wenkt dat de volgende in de rij naar het detectiepoortje mag komen.

Als ze haar laarsjes heeft aangetrokken, loopt ze met haar jas over haar arm en haar tas in de hand naar de centrale informatiebalie, waar een vrouw van middelbare leeftijd met een strak knotje haar goedemorgen wenst en vraagt of ze haar gegevens en het doel van haar bezoek mag noteren.

‘Mirjam van den Vijver, redactie *De Telegraaf*,’ meldt ze terwijl ze haar perskaart laat zien. ‘Ik kom voor de rechtszaak van mevrouw Maliepaard.’

‘Prima,’ antwoordt de vrouw. ‘De zitting vindt plaats in zaal 2. Als u die gang in gaat, komt u bij Bodebalie 2. Als u zich daar meldt, stelt een van mijn collega’s u ervan op de hoogte als de zaak begint.’

De journaliste knikt en volgt de aanwijzingen op.

Een vrouw met een paardenstaart, een zwart pak en een wit overhemd staat haar te woord en vraagt haar plaats te nemen in een van de wachtruimten.

Daar haalt ze net haar laptop uit haar tas als er een oudere, wat lijvige man in een slechtzittend pak tegenover haar gaat zitten.

‘Excuus, ik hoorde al van de bode dat er een collega van de pers was. Normaal ben ik hier meestal de enige journalist. Hallo, ik ben Harry Bakels van het *Eindhovens Dagblad*.’

‘Goedemorgen. Tja, *De Telegraaf* heeft me hierheen gestuurd. Ik ben Mirjam van den Vijver.’

‘Zo, *De Telegraaf*,’ reageert hij verbaasd. ‘De grootste krant van Nederland heeft normaal gesproken nooit veel aandacht voor het Brabantse land.’

Ze glimlacht. ‘Dat krijg je als er een bekende Nederlander in het nieuws is. Cecilia Maliepaard is natuurlijk ook voor ons nieuws, vooral nu ze heeft laten weten volgend jaar te willen meedoen met het Songfestival. Ik begrijp alleen niet waarom ze hier terechtstaat, en niet in Den Bosch. Dat is toch de grote rechtbank, hier in het zuiden?’

‘Dat klopt. Strafzaken dienen normaal gesproken in ’s-Hertogenbosch, maar dit proces gaat om belastingontduiking en fraude: dat valt onder Eindhoven.’

‘Hebben ze dat zo verdeeld binnen de rechtbank Brabant-Oost?’ vraagt ze, zich inspannend om haar stem niet ironisch te laten klinken.

‘Precies.’

Ook daarvan maakt ze een aantekening in haar mobiel.

‘Wat gaat er vandaag precies gebeuren?’ wil ze weten.

‘Dit is een vrij grote zaak, die waarschijnlijk veel publiciteit zal krijgen. Daarom beginnen ze met een pro-formazitting,’ legt Bakels uit. ‘Dat houdt in dat de zaak nu nog niet inhoudelijk behandeld wordt, maar dat ze de regie bepalen voor eventuele onderzoekswensen van Maliepaards advocaat of het Openbaar Ministerie. Daarna volgt dan de inhoudelijke behandeling van de zaak, waarin ze kijken of Maliepaard strafbaar is. En uiteindelijk de strafbepaling.’

Dat kan dus weleens lang gaan duren, beseft Van den Vijver. Zou de hoofdredactie willen dat ze naar elk van de zittingen in deze zaak gaat? Of is het alleen van belang om verslag te doen van de opening en het uiteindelijke vonnis?

Ineens klinkt er lawaai uit een van de gangen, dieper in het gebouw. Eerst een harde klap en vervolgens schoten. Vlak daarna komen twee in het zwart geklede mannen met wapens langsrennen. Ze zijn in een flits voorbij.

Iemand gilt hard en schrill. Het duurt even voordat Van den Vijver beseft dat ze dat zelf is.

Naast haar haalt Bakels zijn mobiel uit zijn binnenzak. Hij toetst 112 in, waarna hij ongeduldig wacht tot er wordt opgenomen.

‘Alarmcentrale?’ roept hij en hij staat op. ‘Dit is Harry Bakels van het *Eindhovens Dagblad*. Stuur onmiddellijk politie en een ambu-

lance. Er is zojuist een schietpartij geweest in het gerechtsgebouw.’ Hij luistert even en schreeuwt dan: ‘Waar? In Eindhoven, natuurlijk! Schiet nou maar op!’

Bakels laat zijn arm zakken. Nadat hij even wezenloos voor zich uit heeft gekeken, bedenkt hij iets en houdt hij zijn mobiel vlak voor zijn gezicht. ‘Dit moet mijn hoofdredacteur weten,’ mompelt hij. Het is alsof Van den Vijver daardoor wakker wordt geschud. Meteen pakt ook zij haar mobiel. Ze haalt diep adem en zoekt dan een naam in haar contactenlijst.

‘Theo, luister,’ zegt ze dringend. ‘Ik heb iets groots voor de voorpagina. Stuur zo snel mogelijk een fotograaf. Ja, ik zit in Eindhoven. Je wilt niet geloven wat hier zojuist gebeurd is.’

Alles gaat deze donderdag eigenlijk zoals op alle andere dagen van de week. Opstaan. Plassen. Douchen. Afdrogen. Insmeren. Aankleden. Gordijnen open. Bakje muesli klaarmaken en leegeten, terwijl ze snel de krant doorbladert. Schoenen aan. Jas pakken. Fiets uit de gang halen en mee naar buiten nemen.

Alleen is het nu twee uur later dan anders, waardoor het net is alsof ze vakantie heeft. En ze fietst niet langs het station naar het hoofdbureau, maar rijdt de Croeselaan naar de andere kant af, over de Balijebrug naar Kanaleneiland. Daar staat haar auto altijd in een woonwijk, omdat het er vrij parkeren is – voor zolang dat nog duurt. Ze zet haar fiets uit het zicht, stapt in haar oude Golf en rijdt snel weg, zodat geen van de plaatselijke bewoners kan komen mopperen over het feit dat ze er een parkeerplek bezet houdt. Een paar straten verder blijft ze met draaiende motor even stilstaan om het adres in te voeren in haar mobiel. In Driebergen is ze natuurlijk wel vaker geweest, maar ze weet niet waar het adres is dat ze heeft opgekregen van Wielemaker, haar chef. Dus tikt ze dat in: Hoofdstraat 54. Dan gaat ze op weg.

Wiel had het over de Nationale Recherche, maar eigenlijk heeft ze geen idee wat die daar van haar moeten, bedenkt ze. Maar ze is niet van plan om zich daar druk over te maken: meestal gaan zulke dingen om overleg en afstemming. Al zou ze zo snel niet weten waarover, want geen van haar lopende zaken lijkt haar daarvoor in aanmerking te komen.

Al rijdend zoekt ze op haar autoradio net zo lang tot ze iets tegenkomt wat op een beetje goede muziek lijkt. Ze aarzelt even als ze Joe Bonamassa hoort en laat de zender dan staan. Die jongen kan in elk geval behoorlijk gitaar spelen. En blues zijn blues. Zachtjes meehummend volgt ze de instructies van de Google Maps-juffrouw, tot ze eerder dan gedacht de melding krijgt dat ze haar bestemming heeft bereikt.

Het is een fraaie villa op een hoek, constateert ze wanneer ze haar

auto op het ernaast gelegen parkeerterrein neerzet. Voor de zekerheid controleert ze het huisnummer. Ten overvloede, want een groot bord bij de ingang geeft aan dat de Dienst Nationale Recherche hier gevestigd is.

Binnen loopt ze naar de balie, waar een jonge vrouw in uniform haar verwachtingsvol aankijkt en haar een goede morgen toewenst.

Ze knikt vriendelijk en kijkt naar de stationsklok aan de muur. Kwart voor elf, ze is ruim op tijd.

‘Goedemorgen, mijn naam is Folman, recherche, politie Utrecht. Ik heb hier om elf uur een afspraak, hoorde ik van mijn superieur. Alleen weet ik niet met wie.’

De jonge vrouw controleert haar beeldscherm.

‘Folman, zei u? Ik heb hier staan dat u om elf uur verwacht wordt door hoofdinspecteur Ter Linde.’

Die naam komt haar zeer bekend voor.

‘Toch niet Boris ter Linde?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Jazeker. Kent u hem?’

Folman grijnst. ‘Dat kun je wel zeggen, ja. Toen hij nog in Utrecht werkte, was hij onze commissaris. Ik wist niet dat hij hierheen was gegaan.’

Ze zegt er maar niet bij dat ze op zijn afscheidsreceptie schitterde door afwezigheid.

‘Gaat u even zitten, dan zal ik meneer Ter Linde laten weten dat u al gearriveerd bent,’ zegt de jonge vrouw met een uitnodigend gebaar in de richting van een wachthoek. ‘Wilt u intussen misschien een kop koffie?’

‘Met suiker en melk, graag,’ antwoordt Folman automatisch.

Ze gaat zitten en wacht op wat komen gaat.